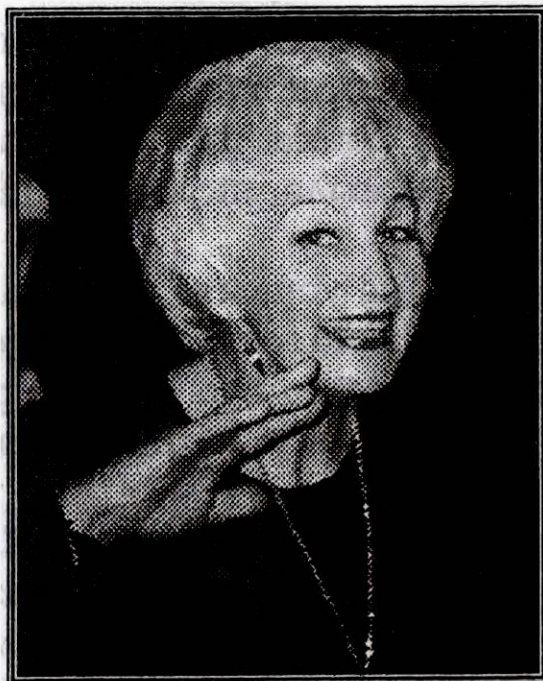

Лідзі Ана

СВОЙ ДОМ

Свой дом, дзе нарадзіла маці:
Цяпло вачэй яе і рук,
Кальскі скрып і печ у хаце,
Дзе першы крок твой, першы гук.

Рушнік, дзе пеўнямі ўзоры,
Дзе пугай ляскае пастух...
Тут сэрца грэюць нават зоры.
Касцёр Купалля не патух.

Калі свой дом — сваю планету,
Як слова роднае збярог,
Тады ты — гаспадар Сусвету
І творца сам сабе, як Бог!

РЭЧКА ВУЦЬ

Мяне люляла рэчка Вуць,
Гукала пляць удалячынь.
Мне б час той колішні вярнуць,
Паплакаць на яго плячы,

Памераць хвалі басанож,
Прысесць на беразе ў палын,
Паспавядацца, ды ўсё ж
Не супыніць рачулкі пльынь...

Ды лепш не думаць пра гады,
Якія адплылі ў нябыт.
Іх рэчка чысцінёй вады
Абмыла, як калісьці плыт...

Мне успамін даў зазірнуць
У заповітны той куток,
Дзе ў майго сэрца з рэчкай Вуць
Адзіны маецца выток.

ПАПАРАЦЬ-КВЕТКА

На свята Купалы я рэха гукала —
Адзвалася хорам Палессе.
За папараць-кветкай да ранку блукала,
Нібыта вядуння па лесе.

Здавалася, дотык адзіны да кветкі
Мяне ашчаслівіць на славу.
Сумёты турбот, нарадзіліся дзеткі,
Жыццё — не гульня, не забава.

Дзянькі мітусяцца, як сонныя мухі,
Наведвае свята так рэдка...
Мне любы аднойчы, узняўшы на рукі,
Сказаў, што я папараць-кветка.

Ад слоў тых чароўных я стала шчаслівай,
Каханаю жонкай, паэткай...
Дык дзякуй, Купалле, за гэтае дзіва —
Быць любага папараць-кветкай!

ЧАРАЦЯНКА

Чарацянка, рай балотны,
Ля ракі цвіце чарот!
Род русалак жыву свабодны,
Ад іх — туташні народ.

Для буслянкі над страхою
Кола легла гальшом.

Ля капліцы, за царквою,
Моліцца святар з крыжом.

Старажытнасць — рэхам недзе,
Свой сакрэт нясе у свет:
Чарацянка ў Сусвеце —
Бездакорны дьямент.

Людзі, асяроддзе, хаты,
З тых змяніліся часің...
Тут было багоў багата,
А цяпер — Гасподзь адзін!

ДНЯПРО

Плыве дзядок Дняпро... Гарлачык
Люляе хваляй на хаду.
Ён асаку скубе, няйначай,
Нібы сіваю бараду.

Такі маўклівы ён улетку,
Вясной — радня ўсіх калюж.
Здымаюць перад ім шкарпэткі
І апускаюць капляюш.

Яго ў Расіі нарадзіны,
А закаханы ў Беларусь.
А вось дачушка Украіна
Па бацьку — Кіеўская Русь.

Дняпроўскі род на Беларусі
Высвечвае пяшчотай рук.
І беларускай мовы, мусіць,
Таму ён ловіць кожны гук.

У кожнай кроплі тут — эпоха.
Хоць і ўцякло зашмат вады.
Дняпро нам дадзены ад Бога,
Над ім лунае Дух Святы.

НАЗВА

Шарпак рабілі каля Сожа,
Пілілі дрэвы ля ракі.
І габлявалі дошкі, можа,
Каб гаць пракласці напрасткі.

Шарпак той быў не для прышэльцаў, —
Для тых людзей, што тут жывуць.
З тае пары ля гаці месца
Усе Шарпілаўкай завуць.

ДЗЯДЗЬКА

Прыйшоў з вайны кульгавы дзядзька,
Агледзеў хату, сеў у кут:
— Дык раскажыце, дзе мой бацька,
Дзе ўся сям'я? І як вы тут?

Суседзі замаўчалі ў скрусе,
А дзядзька — адварнуўся ён,
Суровым быць сябе прымусіў,
І медалёў пачуўся звон.

Мой бацька уздыхнуў: «Эх, братка!
Спалілі вёску... Толькі тын —
Застаўся... Расстралялі татку,
Бо — партызан ягоны сын.

Забілі каты нашу маці
З тваёю жонкаю... Дзяцей...
Спалілі ўсіх у вашай хаце:
Фашыстам не шкада людзей».

Дрыжэлі плечы — дзядзька плакаў
І слёзы па шчацэ плылі.
Я ж папрасіла яго раптам,
Каб падарыў мне медалі.

Ён зняў з грудзей узнагароды:
— Вазьмі, пляменніца, гуляй —
Наш парастак, надзея роду...
... Быў пераможны месяц май.